

filozofiji, Platonovi dijalozi imaju *umetničku* crtu – „znamo i to da je Platon odbacio pisanje tragedija. To je učinio svakako zato što heroji starih mitova nisu bili podesni za nosioca onoga što je Platon hteo da iskaže. Za borbe i podvige heroja o kome je on nameravao da piše trebalo je stvoriti nov umetnički oblik, i stoga je on odabrao *filozofsko-dijaloški* oblik, jer je u takvu obliku njegov heroj učio i, kao i ostali učenici, bio uveren da se istina može naći samo u razgovoru. Glavno lice Platonovih dijaloga je Sokrat“. Hegel, na primer, u uvodnom delu "Fenomenologije duha" opisuje Platonovog "Parmenida" kao verovatno najveće umetničko delo starih dijalektika.

Važno je ukazati na jedan ključan citat iz Platonovog „Timaj“-a, koji Mirko Zurovac prevodi na sledeći način: „Umetnik koji, oka uprtog na nepromenljivo biće i služeći se sličnim modelima i preko njih na ideju i vrlinu, ne može promašiti da stvori delo savršene lepote, dok onaj čije je oko uprto na ono što prolazi, sa ovim propadljivim modelom, neće napraviti ništa lepo". Nije neobično da se demijurg prevodi terminom „umetnik“, jer je izvorno bio preveden kao stvaralac ili tvorac. Umetnik kao stvaralac ima živo osećanje ljubavi za večnu lepotu i najuspešnije nalazi njene tragove u vidljivim predmetima – kod njega se ideja apsolutne lepote prikazuje putem najblistavije svetlosti. Time se može razdvojiti Platonov strogi stav prema umetniku – podražavaocu čulne predmetnosti, od onog koji ima prema stvaraocu koji stvara po uzoru na večne ideje.

Zbog toga nije primereno reći da je Platon „želeo da izbacii umetnost iz države“, da je bio „protivnik umetnosti“ i da je „sprovodio žestoku cenzuru prema umetnostima, jer ih je smatrao štetnima“ – Platonova oštra kritika odnosila se na podražavaoce koji preslikavaju svet vidljivog, bez ikakvog znanja čak ni o njemu, smatrajući takav vid umetnosti za dvostruko udaljavanje od ideje. Umetnik o kojem govori u „Timaju“ dolazi do one forme dosezanja ideja kojoj se on divi, bez prepreke da to prizna – pa prema tome nisu održive ni teze po kojima je Platon bio „ljubomoran“ na pesnike, jer se i sam upustio u formu izlaganja koja je osim nesumnjivo filozofske ujedno i poetska.

O Platonovoj *ljubomori*, kao navodnom motivu za osudu pesništva piše Niče u "Rođenju tragedije". Oštra osuda umetnosti usmerena je na pojam podražavanja pojavnog sveta i samo taj vid umetnosti predstavlja „pojavu pojave“ i ontološki dvostruko udaljenost od ideje. Kritika mimetičke umetnosti u Platonovoj filozofiji je pre svega ontološka, a tek posredno vaspitno – obrazovna i kulturološka: *mimesis* je neadekvatna ideji, kao onom prvom, a potom i čulnoj predmetnosti, koja je i sama već neadekvatna ideji, u kojoj samo delimično učestvuje. U tom smislu umetnost podražavanja čulne predmetnosti nije vredna ni poštovanja ni divljenja – a *mimetičar* nema znanje ni o idejama, ni o čulnoj predmetnosti - nema ni saznanje ni ispravno